

DWUDZIESTE ZEBRANIE ZESPOŁU SYNODALNEGO PODCZAS II SYNODU DIECEZJI KOSZALIŃSKO-KOŁOBRZESKIEJ

marzec 2022 roku

ÓSMA SESJA SYNODALNA

A. SESJA SYNODALNA

Ósma sesja synodalna odbyła się 27 listopada 2021 roku. Podjęto wtedy uchwały przygotowane przez Komisję ds. charytatywnych (www.diecezjakoszalin.pl/files/media/pliki/Synod_uchwala_KCH.pdf) i Komisję ds. ekonomicznych (www.diecezjakoszalin.pl/files/media/pliki/Synod_uchwala_KE.pdf).

Poniżej przedstawione zostały fragmenty tej pierwszej uchwały dotyczące posługi miłosierdzia w parafii. W **wypowiedziach** na temat zawartych w nich treści warto się skupić zarówno na tym, co jest już realizowane w parafii, jak i podjąć kwestię tego, co należałoby dopiero wprowadzić w życie.

B. POSŁUGA MIŁOSIERDZIA W PARAFII

1. Podstawowym miejscem podejmowania zorganizowanej działalności charytatywnej jest parafia. To w niej wierni nie tylko dowiadują się o *caritas*, lecz poprzez zwyczajne nauczanie Kościoła odkrywają również w sobie i pielęgnują tę wrażliwość na potrzebujących.
2. W parafii są biedni i potrzebujący, o których w pierwszym rzędzie powinna pamiętać wspólnota parafialna. Proboszcz i jego współpracownicy w duszpasterstwie są z tej racji pierwszymi czyniącymi *caritas*. Należy to do podstawowych, kanonicznych powinności proboszcza, który „szczególną troską otacza biednych, cierpiących, samotnych, wygnańców oraz przeżywających szczególne trudności” (*Kodeks prawa kanonicznego*, kan. 529 § 1).
3. Każda parafia powinna być otwarta na osoby i inicjatywy płynące z *wyobraźni miłosierdzia*. Jest w niej miejsce dla posługi pojedynczych osób lub małych wspólnot (grup wolontariuszy), które traktują wsparcie potrzebujących jako swój chrześcijański obowiązek. Ze strony proboszcza, duchowieństwa, zaangażowanych w duszpasterstwo wiernych świeckich i osób konsekrowanych muszą się one cieszyć wsparciem, zarówno finansowym, organizacyjnym jak i duchowym. Związane z tym pomysły, konkretne plany, akcje, budzenie świadomości wśród parafian i w środowiskach pozaparafialnych nie powinny być odrzucane, lecz pogłębiane i umieszczane w planie pracy duszpasterskiej parafii. Należy przy tym dbać o to, aby posługa wśród potrzebujących była czyniona godnie, coraz bardziej profesjonalnie i płynęła z serca człowieka wierzącego.
4. Proboszcz powinien systematycznie spotykać się z chętnymi do posługi charytatywnej w celach formacyjnych i dla omówienia spraw organizacyjnych.
5. W zdecydowanej większości parafii dostrzega się spadek liczby biednych z powodów materialnych. Coraz bardziej jest jednak widoczna bieda z powodu samotności, anonimowości, psychicznych zaburzeń, braku doświadczenia bliskości ze strony najbliższych, sąsiadów, znajomych, lęku przed obcymi.
6. Wobec rosnącego zjawiska samotności – widocznego zwłaszcza w warunkach pandemii – rodzi się potrzeba przemyślanej troski o matki w stanie błogosławionym, chorych w szpitalach, więźniów i starszych parafian w postaci żywności i funduszy pomagających w zakupie leków, opału, odzieży dla dzieci itd.
7. Uczynki miłosierdzia względem duszy mówią o towarzyszeniu wiernym ze wspólnoty parafialnej w najtrudniejszych chwilach ich życia. Dotyczy to także sytuacji śmierci osób bliskich i żałoby po niej. Do stałej aktywności w dziedzinie charytatywnej należy wpisać formy wspólnie spędzonego czasu na modlitwie z przeżywającymi żalobę, uczestniczenie w pogrzebach oraz modlitwę za zmarłych i żałobników.

8. Należy promować powstawanie i formację grup wsparcia dla osób po stracie bliskich, m.in. po poronieniach, nieszczęśliwych wypadkach i samobójstwach.
9. Plaga uzależnienia od spożywania alkoholu przynosi swoje żniwo w postaci ciągle rosnącej liczby ludzi chorych na alkoholizm, powiększającego się cierpienia bliskich i wielu dramatycznych skutków. W parafiach (lub na poziomie dekanatu) należy promować pomoc terapeutyczną oraz wspierać i zakładać wspólnoty anonimowych alkoholików.
10. Bardzo ważne, aby w przypadkach losowych (np. pożar domu) parafie spieszyły z pomocą bez oczekiwania na oficjalne komunikaty innych instytucji. W razie potrzeby, w celu uniknięcia nieefektywnej pomocy z powodu braku jej koordynacji, należy jednak współpracować z każdym, kto podejmie się niesienia pomocy.
11. Papież Franciszek zwraca uwagę także na konieczność formacji ubogich: „Najgorszą dyskryminacją, jakiej doświadczają ubodzy, jest brak opieki duchowej” (*Evangelii gaudium*, nr 200). Caritas, zarówno na poziomie parafii jak i diecezji, powinna planować z odpowiednim wyprzedzeniem dni skupienia dla swoich podopiecznych. Nigdy jednak nie wolno uzależniać udzielania im pomocy od ich obecności na spotkaniach formacyjnych.
12. Wdzięczność okazywana parafialnym wolontariuszom jest pierwszym sposobem do zaangażowania innych. W praktyce charytatywnej nie można się jednak zniechęcać, gdy potrzebujący pomocy nie będą potrafili się odwdziżyć, a czasem nawet okażą postawę roszczeniową. To też jest wpisane w doświadczenie okazywania miłosierdzia. Parafia powinna więc dbać o okazywanie wdzięczności wolontariuszom, motywując ich w ten sposób do dalszej, ofiarnej posługi.
13. Udział w rekolekcjach i dniach skupienia na poziomie dekanatu i diecezji powinien być finansowany przez parafie.
14. W parafiach i we wspólnotach pełniących dzieła miłosierdzia należy starannie przygotować obchodzenie Drugiej Niedzieli Wielkanocy, czyli Miłosierdzia Bożego.
15. Parafialne Zespoły Caritas (PZC).
 - a) W parafiach diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej działa zaledwie około 40 PZC.
 - b) Należy dążyć do tego, aby w każdej parafii istniał PZC, powołany przez proboszcza, zatwierdzony przez dyrektora diecezjalnej Caritas i działający według statutu nadanego przez biskupa diecezjalnego.
 - c) Jako podstawowa jednostka organizacyjna, PZC korzysta z osobowości prawnej swojej parafii.
 - d) Przewodniczącym PZC jest proboszcz.
 - e) Członkami PZC powinny być osoby cechujące się wrażliwością na ludzi potrzebujących, cierpiących, bezdomnych, chorych, bez uprzedzeń wobec obcokrajowców, otwartych na bliźniego, niezależnie od jego wyznawanej religii, światopoglądu, narodowości, rasy i przekonań.
 - f) Należy unikać wrażenia, że członkowie PZC zwalniają z zaangażowania w pomoc charytatywną pozostałych parafian. Zadaniem proboszcza i jego współpracowników jest więc wypracowanie częstych i dobrze sformułowanych zachęt do zaangażowania wszystkich wiernych w działalność PZC.
 - g) Wobec inicjatyw spoza PZC należy zachować szacunek, dążyć do godnej współpracy i unikać choćby pozoru niezdrowej rywalizacji.
 - h) Dynamika i owocność działań zorganizowanych i długotrwałych wymaga posiadania zaplecza w postaci pomieszczeń. Konieczne jest więc wygospodarowanie ich w przestrzeni parafialnej. Przejściowo można korzystać z gościnności i życzliwości innych instytucji.
 - i) PZC współpracują ze sobą i z diecezjalną Caritas.
 - j) Należy wypracować formy sprawozdawczości (merytorycznej i finansowej) z działalności PZC w sposób uregulowany przepisami diecezjalnymi.